

Bare teater

Gloria våkner med et rykk, det tar et øyeblikk før hun skjønner at hun ikke har sovet hos faren. Det er Knut som gråter igjen. Putevaret klistrer seg til kinnet hennes, hun får vondt av å høre den såre ulingen fra den andre siden av veien. Han går alltid alene. Fram og tilbake mellom skolen og rekkehuset. Alltid med noe mat som han dytter i seg. Unger er som utstillingsvinduer, tenker hun. Og noen unger er bare tragiske. Det synes på lang avstand. Alt det de voksne ikke har fått til.

En gang klikka det for faren. Han bare syklet sin vei. Hun så de harde små rumpeballene og den gule treningsjakka forsvinne oppi bakken. Lørdag var det visst. Knut ble stående å skrike etter ham. Hun tenkte at han egentlig var altfor stor til å holde på sånn. Hun lurte på hvor lenge han ville fortsette. Om det var mulig og stå sånn å brøle i mer enn et kvarter, ja kanskje en halv time. Hun kunne aldri ha oppført seg sånn. Det er sånne ting hun kan stå i vinduet å tenke over. Og det skjedde heller ingen ting før Holmsen nedi første vrenge vinduet opp og brølte minst like høyt at Knut kunne vente seg en omgang juling his han ikke kom seg til helvete vekk fra vinduet hans.

Gloria slår dynen til side og setter seg opp. Det er hull på den ene sokken. Den lyse stortåneglen stikker fram. Det er en halvsokk, av den typen man putter i joggesko så det skal se ut som om man ikke har sokker. Rullgardinene er trukket for. Det er skånsomt. Hun kan forestille seg at rommet er rent og ryddig, at det går an å reise seg fra senga, gå over gulvet og åpne døra. Gloria hiver opp rullegardinene på rommet, roter i haugene med tøy, det meste er skittent, og ingen truser på gulvet, ingen i skuffen. Og baggen med klær, hun kunne jo ha vasket det hos faren, men det skjer bare aldri.

Seddelen ligger på kjøkkenbordet. Kate har plassert den under den hvite lysestaken som om tusenlappen skulle blåse bort. Ved siden av ligger en post it lapp. *Husk tannlegetimen!*

Gloria tar seddelen opp, den ser helt ny ut med knivskarpe kanter. Liljene på bordet er så hvite, nesten selvlysende. Ingen sjans for at hun rekker den siste timen nå. Men en dusj, og så må hun sjekke tennene. Se om det er blitt bedre. Når hun pusser begynner det alltid å blø. Kate kommenterer det daglig, de lyserøde tannpastaflekkene på baderoms speilet. Og når hun spiser, eller snakker, sier hun det ofte til henne. At nå må hun se å få gjort noe med det tannkjøttet. Det er stygt og uappetittlig. Hun mister matlysten av å se på munnen hennes. Og det er det nok ikke bare Kate som synes.

Gloria trækker oppi badekaret og setter på dusjen. Kjenner de varme strålene mot huden, finner den spesielle skrubben og gir overarmene en omgang, helt til det svir. Uansett hvor mye hun strever, nuppene går ikke vekk. Kate synes det er underlig, hun hadde ingen hudproblemer da hun var ung, sier hun, ingen kviser heller. Rådet hennes er å gå med bluser som skjuler overarmene, bruke fete kremer, ja, også denne skrubbingen hver dag. Men alt det der tar sånn tid. Håret hun må vaske annenhver dag. Huden som skal renses, og nå er det også tannkjøttet.

Gloria såper inn håret. Finner ikke sitt eget håndkle, men Kates store, lyseblå henger på knaggen. Hun tuller det om seg, nå er hun omgitt av lukten hennes, små hudceller fra huden som er gnidd inn i frottéen. Hun avslutter med å tørke seg i ansiktet og på ryggen, så kommer hun på at Kate kanskje har brukt håndkledet i skrittet og slenger det brått fra seg.

En gang var hun så desperat, hun ville fjerne nuppene ved å bruke en sløv smørkniv, hun skrapte og skrapte, det svei, det brant, men det virket, de ble borte, selvfølgelig ble det borte. Slik store deler av huden også ble skrellet av. Det vokste fram lyserøde, åpne sår, som ganske fort begynte å verke. Kate sendte henne til legen. Han sperret opp øynene da hun viste fram armene sine. Han spurte henne hva hun trodde hun skulle oppnå. Om de kanskje ikke ville komme tilbake? Var det sånn det var?

Hun skammet seg. Han smilte litt bedrøvet, spurte om det virkelig var så farlig, noen stakkars nupper. Han var ganske ung, sykkelhjelmens hans hang på en krok ved døra. Hun nikkete. Ja, sa hun. Ja det var flaut, det var stygt. Nei, hun ville ikke ha dem der. Og huden til moren hennes var myk og glatt. Skulle ikke sånt gå i arv?

- Du har vel en far å slekte på, også, sa han, dro opp skjorta si og viste fram baksiden på armene. Et vell av røde nupper. Så smilte han og ba henne skifte bandasje en gang om dagen i en uke framover. Komme tilbake dersom verken blusset opp igjen. Spurte henne hva moren hennes hadde sagt.

Hun svarte ham kort. At Kate hadde sagt det hun mente. At hun hadde en hjerne på størrelse med en ert.

- Kate? sa han og stusset.

Hun forklarte at Kate var moren hennes, at det bare var sånn hjemme hos dem. At de brukte navn.

Legen nikkete. Faren ville forresten slutte med det etter skilsmissen. Så når hun var hos ham sa hun pappa. Selv om det følte merkelig etter så mange år med Kate og Jan-Ole. Men det nevnte hun ikke for legen, for hun var jo der på grunn av de armene.

Inne på soverommet til Kate er luften kjølig, vinduet står på en liten sprekk, og senga er som vanlig redd opp, det lysegrå sengeteppet henger tungt ned på sidene og ved hodegjerdet, et vell av duse puter i avstemte farger. Over nattbordet henger det gamle bildet av de to. De sitter ved siden av hverandre på benken utenfor blokka. Gloria har pyntet seg med ny rød kjole og matchende sko. Den nye skolesekken ligger i fanget. Kate retter på en av spennene i håret hennes. De har sola i ansiktet og hun myser og smiler til faren som tar bildet. Det henger et nesten makent bilde i entreen hjemme hos Jan-Ole også, men det er det Kate som har tatt. Men først ville hun vite hvorfor Jan-Ole absolutt måtte gå med akkurat den skjorten på Glorias første skoledag. Så fikk Jan-Ole det stramme, ekle smilet. Og Gloria, det der måpende, engstelige uttrykket. Derfor er det heller ikke møtet med læreren, eller klassen

hun husker best fra den første skoledagen, men blikkene de sendte til hverandre, Jan-Ole og Kate, at de ikke stod ved siden av hverandre i skolegården, ikke en gang da navnet hennes ble ropt opp. De gangene hun står i entréen til faren tenker hun på det. Og at hun må slutte å si Jan-Ole hele tiden.

Gloria drar ut skuffen der hun vet Kate har undertøyet sitt, sorte og hvite string truser og bh'er i mange fasonger, alt brettet pent sammen, og i bunnen ligger det små såpestykker som gjør at tøyet dufter. Gloria velger en sort truse og leter i skuffen etter noe annet hun kan ta på seg. T-skjorten med silketrykket av vannliljene til Monet ligger øverst. Nypresset. Hun løfter den ut og legger den inntil kinnet, mens hun kikker på den nymalte veggen. Helt til i fjor skulle alt være hvitt hjemme hos dem, men etter bruddet med Mike, begynte Kate å oppsøke interiørbutikker igjen. Kom hjem med fargeprøver og etterhvert ble det maling også. Ikke det at det er stor forskjell, den lyse gråtonen gir rommet et mer dempet uttrykk. Så malte hun over den gamle skriften «Just 'cause two people fell in love» på veggen og opp kom det noe helt nytt. Over senga har hun brukt sjablong og bokstavene snirkler seg i hverandre i en lang beskyttende bue:

“Home is where the heart is.”

Gloria lar T-skjorten gli over hodet, bomullen er myk, som silke nesten. Klærne hennes blir byttet ut før de rekker å bli slitt, det er kanskje derfor. Det stikker et hvitt papir fram fra en av trusene i den åpne skuffen. Hun drar det ut, det er en konvolutt, adressert til Kate, og så er det logoen nederst på forsiden: Der står det Radiumhospitalet.